

ΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JOHN ARTHUR BARRY

Η ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗ ΣΗΜΑΔΟΥΡΑ

ΕΡΙΚΑ μιλία έξω απ' τὸ λιμάνι 'Εντέθερ τῆς Κουζελάνδης, κ' ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη ὕψαλο «ἡ Γάτα»—ἔπου τασκίστηκαν ὡς τώρα πάλι—μπολλὰ καράβια καὶ πύγηκαν ἑκατοντάδες ἀνθρώπων—ὑπάρχει μιά κόκκινη σημαδοῦρα.

Ἡ σημαδοῦρα αὐτὴ εἶνε δεμένη μὲ μιά χονδρὴ ἀλυσίδα ἀπ' τὰ μοιραία θράξια τῆς «Γάτας», ἐπιπλεῖ ἡ μισὴ τῆν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσης, κ' ἔχει στὴν κορυφῆ τῆς ἓνα κουδούνι. Κι' ὕταν ἡ θαλασσοταραχὴ κ' ἡ οὐχίλη ὀδηγοῦν στὴ φρικιαστικὴ ὕψαλο τὰ ἄτυχα καράβια, ἡ σημαδοῦρα ποὺ ταλαντεύεται ἀγρία ἀπ' τὰ κούδουνα τῆς νὰ σημαίνει τὸν κίνδυνο τοῦ θανάτου. Κι' ἔτσι, ἀπ' τὸν αἰθρητοῦ αὐτὸν ἤχο προειδοποιοῦνται τὰ καράβια κλοροδρομοῦ ἀμέσως.

Εἶνε ὅμως πένθιμος σάν κλάμμα, ὁ ἤχος αὐτός, κ' ἰσταντικοὶ διηγοῦνται, ὅτι ἡ σημαδοῦρα εἶνε στοιχειωμένη. Μέσα στὸ ἀδειο σιδερένιο κουφάρι τῆς κλείνει ἓναν ἀνθρώπινο σκελετό, κ' ἡ ἱστορία τοῦ σκελετοῦ αὐτοῦ—ὁ ὅποιος θρῆνὴ λυπηρὰ σὲ κάθε νύχτα θυελλῆς—εἶνε ἡ ἑξῆς:

Πρὸ ἀρκετῶν χρόνων, στὸ φρουριὸ τοῦ 'Εντέθερ, ὑπῆρχαν καὶ φυλακὲς θαραυνοῦντων καταδικῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ πιὸ τρομερὸς ἦταν ὁ ληστής Κόμπο Κάρτερ. Ὁ ληστής αὐτός, ψηλός, ἀπαίσιος σάν νεκροκεφαλὴ, καὶ δυνατός, ἦταν κτηνός, λογάριε ἀπὸ καιρὸ νὰ δραπέτευση ἀπ' τὸ φρούριο. Μιά νύχτα,—εἶχε πειὰ ἐτοιμασίαι τὸ σκελετὸ του,—ἀντὶ νὰ κοιμηθῆ ἢ νὰ ξεπλῶση στὸ κρεβάτι τοῦ κελιοῦ του, ἄρχισε νὰ παραφυλᾷ ἀγρυπνὸς πίσω ἀπ' τὴν πόρτα.

Τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς, ὁ φύλακας τῆς ὑπηρεσίας Στράττον, ἔκανε τὴν συνηθισμένη περιπόλῳ τὸν στοῦς διαδρόμους τῶν κελιῶν. Φτάνοντας μπρὸς στὴν πόρτα τοῦ Κόμπο, ἄκουσε στεναγμοὺς ὀδυνηροῦς, καὶ πλησιάζοντας, ῥώτησε μὲ τραχεῖα φωνή:

—Τί σοὺ συμβαίνει, Κόμπο;...

Ἀρρώστησε;

Ὁ Κόμπο διπλάσιασε τοὺς στεναγμούς του, δίχως ν' ἀπαντήσῃ. Μονάχα ἔπασσε δυνατὰ ἀπ' τίς ἄκρες ἓνα φιλό σῦμα, τὸ ὁποῖο κρατοῦσε στα χέρια του, καὶ περιέμενε μὲ καρδιοχτύπι. Περιέργος ὁ Στράττον, τράβηξε τὸν σιδερένιο φεγγίτη τῆς πόρτας καὶ πρόβαλε τὸ πρόσωπό του νὰ δῆ τί συμβαίνει στὸν καταδικο, ὑψώνοντας συγχρόνως καὶ τὸ φανάρι του γιὰ νὰ φωτίσῃ τὸ σκοτάδι.

Μιλία ὅμως δὲν πρόλαβε νὰ θγάλλῃ, ὁ δυστυχισμένος. Γρήγορος σάν ἀγριόγατος ὁ αἰμοχαρὴς Κόμπο, σφενδόνισε τὴν γλυστερὴν σωματικὴν θηλιά τὸν λαμποῦ τοῦ φύλακος καὶ τραβῶντας τὴν μὲ λύσσα τὸν στραγγάλισε μὲ σὲ λίγες στιγμῆς!...

Κρατώντας τότε ὄρθο τὸ πτώμα ποὺ σπαρτάριζε φρικτὰ, πέρασε τὸ γυμνὸ πρᾶτσου του ἄπ' τὸν φεγγίτη καὶ ξεκρέμασε τὴν ἀρμαθιά τῶν κλειδιῶν ἀπ' τὸ ζωνάρι τοῦ αἰμοῦρου Στράττον. Ἐπειτα, μὲ τὴ γρηγοράδα ποὺ δίνει ὁ ὄλος ὁ ἀμεσὸς κίνδυνος, ξεκλείδωσε τὴν πόρτα, τράβηξε μὲσα στὸ κελλὶ τοῦ πτώμα τοῦ φύλακος, καὶ γδύνοντας το, φόρεσε ἐκεῖνος τὴ στολή του.

Ὅλ' αὐτὰ διαδραματίστηκαν μ' ἀστραπιαία κ' ἀπαίσια ταχύτητα. Ντυμένος τώρα σάν φύλακος ὁ Κόμπο, κλείδωσε στὸ κελλὶ τοῦ πτώμα τοῦ Στράττον, καὶ μὲ τὰ κλειδιά στὸ χερί ἀνοίξε διαδοχικὰ ὅλες τίς ἐνδιάμεσες πόρτες τῶν διαδρόμων, κλειδώνοντας τες πάλι μὲ φρικιαστικὴ ἀταραξία.

Ἐφθασε ἐπιτέλους ἔξω στὴν αὐλὴ τοῦ φρουριοῦ καὶ θάδισε πρὸς τὴν ἐξώπορτα μὲ ὕφος ἀδιάφορο. Ἀπὸ νωρὴ ἀκόμη ἔβρεχε ραγδαία, κ' ἡ νωπερὴ θαλασσοῦν ἀέρας σφύριζε μὲ μανία ἀνάμεσα στίς ψηλὲς ἐπάλξεις τοῦ φρουριοῦ καὶ στὰ ἐξάρτια τῶν καραβιῶν. Γι' αὐτό, μόλις ὁ Κόμπο παρέδωσε τὸ σθεναρὸ ἐπιτήδεος φανάρι του καὶ τὴν ἀρμαθιά τῶν κλειδιῶν τῶν θυρωρῶ-φύλακα, ἐκεῖνος παρανεύθη ἀπ' τὴν παράκλησή του νὰ θγάλλῃ

ἔξω στὴν πόλι, κ' εἶπε:

—Ποὺ διάβολο θὰ πάς συναδέλφε Στράττον, μιά τέτοια ὥρα καὶ μὲ τέτοιο σκυλόκαιρο;... Ὅλα εἶνε κλειστὰ πειὰ, καὶ σπῆτια καὶ ταβέρνες!...

Ὁ Κόμπο ὅμως, ἔχοντας χαμηλωμένο τὸ πηλίκιό του κ' ἓνα «κασκόλ» στὸ λαμποῦ του, καὶ μὴ μιλώντας καθαρά γιὰ νὰ μὴν ὑποψιασθῆ ἀπ' τὴν φωνὴ τοῦ ὁ θυρωρὸς, τὸν παρακάλεσε πάλι νὰ τοῦ ἀνοίξῃ.

—Μμμ!... Κάποια παληοβουλειὰ θάχης! Ἐξωφώνως τότε γελώντας ὁ θυρωρὸς. Δὲν ντρέπεται ὅμως, χήρος ἀνθρώπος εἶμι καὶ μὲ γυιὸ μηχανικό, νάχης ἀκόμη τὰ θηλυκὰ στὸ νοῦ σου;

Ὁ Κόμπο ἐλαφρογέλασε δῆθεν μὲ σημασία κ' ὁ θυρωρὸς τοῦ ἀνοίξε μὲ ἓνα πελώριο κλειδί τὴν ἐξώπορτα τοῦ φρουριοῦ. Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη, συνέβῃ κάτι τὸ ἀπρόοπτο, τὸ γρήγορο καὶ τραγικό: Μὲ τὸ ἀνοίγμα τῆς πόρτας, ὁ ἐξωτερικὸς ὀρηγικὸς ἀέρας, καθὼς μῆκε μὲ μανία, πέταξε ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ Κόμπο τὸ πηλίκιό του καὶ ξεδίπλωσε ἀπ' τὰ σαγόνια του τὸ κασκόλ. Τὸ ἀμυδρὸ φῶς τοῦ θυρωροῦ ἐπέσε τότε στὸ ἀκάλυπτο πρόσωπο τοῦ Κόμπο κ' ὁ θυρωρὸς, ἀναγνωρίζοντας ἐφανερὰ τὸν τρομερὸ κακοῦργο—τὸν ὁποῖο νόμιζε γιὰ τὸν συναδέλφου τὸν Στράττον—ὀπισθοχώρησε κατάπληκτος, ξεφωνίζοντας θραυχά!

Τότε, μέσα σὲ λίγες στιγμῆς, σὲ διάστημα λιγώτερο ἀπὸ δώδεκα χτυποκάρδια, ἡ σφιχτὴ γροθιά τοῦ Κόμπο διέγραψε μιά τρομερὴ καμπύλη στὸν ἀέρα καὶ χτύπησε κατὰμουτρα τὸν θυρωρὸ. Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος κλονιζόταν κεραυνωμένος, μιά δυνατὴ κλωτσιὰ στὴν κοιλιά του τὸν ἐξέπληξε ἀναίσθητο κατὰχαμα!

—Στὰ ὄπλα!... Στὰ ὄπλα!...

Ἀγωνιώδεις κραυγὲς τῶν σκοπιῶν ἀντήχησαν ἀπ' τίς ἐπάλξεις, πυκνοὶ πυροβολισμοὶ ἀναστάτωσαν τὸ φρούριο κ' ἡ σφαῖρες μέρδεσαν τὸ θανάσιμο σφύριγμα τους μὲ τὸ ἀνατριχιαστικὸ σφύριγμα τοῦ ἀνέμου. Καὶ μέσα σ' ἐκείνη τὴν κομοχοχαλαία, πληγωμένος ἀπὸ μιά σφαῖρα ὁ αἰμοσταγὴς κακοῦργος, κατῳρθωσε νὰ κρυφθῆ στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ νὰ ξεφυγῇ ἀπ' τίς ἐρεινὲς τῶν ἐξαγριωμένων φυλάκων!

Κανένας δὲν ὑποψίασθηκε τὸ ἀλλόκοτο καταφύγιό του: Εἶχε λοξοδρομήσει τεχνικὰ, ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς ἐπιτήδεες περιπλανήσεις, κ' εἶχε φθάσει στὸ ἔρημο λιμάνι. Πῆδησε σὲ μιά θάρκα, ἔκοψε τὸ σχοινὶ ποῦ τὴν συγκρατοῦσε, κ' ἀψηφώνοντας τὴν μανία τῶν στοιχείων, ἀνοίχτηκε στὸ φουρτουσιασμένο καὶ σκεπτικὸ πέλαγος, πὸ σίγουρο γι' αὐτὸν ἀπ' τὴν ἀναστατωμένη ἑξ' αἰτίας τῆς φυγῆς του στερία!

Τὰ κύματα, ἡ θροχὴ κ' ὁ ἀέρας τὸν ταλάνισαν ἀρκετὲς ὄρες, κ' ὁ Κόμπο ἄρχισε νὰ νιώθῃ μιά κούραση θανάσιμη. Μὲ ἀγωνία ἀνέκφραστη ξεχώριζε τώρα, στὸ ὄχρὸ φῶς τῆς χαρραυγῆς, ὅτι μόλις λίγα μιλία εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀπ' τὸ λιμάνι, κ' ὅτι μὲρα τὸν πρόφθασε ἀκριβῶς στὸ σημεῖο τῆς γραμμῆς ποῦ συχναῖοντες περισσότερο ἀπ' τὰ πλοία.

Τὰ χέρια του εἶχαν πληγώσει πειὰ ἀπ' τὸν ἀδιάκοπο χειρισμὸ τῶν κουπιῶν καὶ τὸ κορμὶ του ἦταν μουδιασμένο ἀπ' τὴν κούραση κ' ἀπ' τὸ μαστίγωμα τῆς δλονύχτιας βροχῆς καὶ τῆς ἄλλης τῶν κυμάτων. Κι' ἀκριβῶς τώρα, ξεχώριζε καθαρά ἀπ' τὸ μέρος τοῦ λιμανιοῦ, νάχρηται κατεπάνω του ἓνα καράβι μὲ ο-λάνοιχα πανιά!...

Σίγουρα τὸν κυνηγοῦσαν τώρα καὶ στὴ θάλασσα. Μιά κραυγὴ ἀγωνίας σπάραξε τὸ στήθη του κ' ἡ ματιά του στηρίχθηκε λίγες στιγμῆς ἐξαλλῇ στὸν κόκκινο ὄγκο μιάς σημαδοῦρας, ἐκεῖ λίγα μέτρα μακρὰ του κ' ἀκριβῶς τὴν ὕψαλο τῆς «Γάτας». Δὲν τὴν εἶχαν ἀκόμη ἐτοιμασίαι, φαινεταί, κ' ἔτσι τὸ πελώριο κύφιο κορμὶ τῆς, φάναξε σάν αἰματοῦρεχτο στίς πρῶτες ἀκτίνες τοῦ ὄχρῳ φωτὸς τῆς χαρραυγῆς.

Μὲ λύσσα κατωπλάτησε πρὸς τὰ κεῖ, καὶ μὲ μιά ἔσχατη προσπάθεια χώθηκε, ἀπ' τὴν ἀνοιχτὴ ἀκόμη τρύπα, μέσα στὸ κούφιο κορμὶ τῆς σημαδοῦρας. Τὰ παγωνιένια σιδερένια τοιχοματὰ τῆς τὸν ἔκαναν νὰ οὐράλιξῃ στὴν φρικτὴ ἐπαφῆ τους καὶ μιά ἀπότομη ταλάντευσι τῆς—ἀπὸ κάποιο κύμα κ' ἀπ' τὸ βάρος τοῦ ἴδιου τοῦ κορμιοῦ του—τὸν σῶρισε στὸ θάθος τῆς μισο-

Ἡ γροθιά τοῦ Κόμπο χτύπησε κατὰμουτρα τὸν θυρωρὸν...

λιπόθυμο.

—Θά δοῦν τῆ θάρκα ἔρημη... μὰ κανονὸς δὲν θάμπη στο μάλαλό, ὅτι...ὅτι εἶμαι ἐδωμέσα τυρωπιμένος!

—Ἐταί πρόλαβε νὰ μοιροῦρησῆ, κι' ἔχ'ασε τίς αἰσθήσεις του...

—Ἐλα, κυρ-μηχανικέ, νὰ τελειώσουμε!.. εἶπε ἡ τραγεῖα φωνὴ τοῦ προέδρου τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς, σ' ἕναν χλωμό τραγικὰ τὸν ἄμοιρο πατέρα σου... Μὰ τὸ καθῆκον εἶνε καθῆκον, καὶ γενεές ναυτικῶν ἀπὸ σήμερα καὶ στο ἐξῆς θά εὐλογοῦν τὸ δνομά σου... Ἐλα λοιπὸν νὰ τελειώσουμε μὲ τὴν σημαδοῦρα σήμερα, κι' ὁ Δίκαιος Κριτὴς θά κρίνῃ τὸν κακοῦργο πού σὲ ὠφάναψε πρὶν ἀπὸ λίγες ὥρες!..

Τὸ πλωτὸ συνεργεῖο τοῦ λιμανιοῦ εἶχε ζυγώσει πειὰ στὴν ἔτοιμη σημαδοῦρα, γιὰ νὰ προβῆ στὴν κανονικὴ θύθισί της. Ἐἶχε ψαρέψει ἐντωμεταξὺ καὶ τὴν ἔρημη ἐκεῖνη θάρκα πού θαλασσοδερνόνταν στὰ κύματα, μὰ ὅλοι νόμισαν πὼς ἡ φουρτοῦα τὴν παρέσυρε ἀπ' τὸ λιμάνι, δίχως νὰ ὑπερβαστοῦν τὴν ἀληθινὴ αἰτία τῆς παρουσίας της ἐκεῖ.

Ὁ νεαρὸς μηχανικὸς Στράττον, κεραυνωμένος ἀκόμη ἀπ' τὴν εἶδησι τοῦ τραγικοῦ θανάτου τοῦ πατέρα του, τοῦ θυρωροῦ πού εἶχε σκοτώσει ὁ Κόμπο, μόλις εἶχε παρατήσῃ τὸ κρῖο πειὰ πῶμα του καὶ θριασκόταν τώρα ἔτοιμος γιὰ τὸ καθῆκον. Μὲ ἀταραξία, ἀλλὰ καὶ μὲ νεκρικὴ χλωμάδα, ἐπιστάθηκε στὸ θίδωμα τοῦ κουδουνιοῦ τοῦ κινδύνου ἐπάνω στὴν κορυφὴ τῆς σημαδοῦρας. Ἐπειτα ὁ ἴδιος φάραξε τὴν πλάκα στὸ ἀνοιγμα τῆς, ὅπως τοῦ ἀδειοῦ κουφarioῦ της, κι' ὁ ἴδιος παρακολούθησε τὸ τράθηγμα τῶν ἀλυσίδων, ἡ ὁποῖες στερέωναν τὴν σημαδοῦρα στὴν κορυφὴ τοῦ σκεπασμένου ἀπ' τὸ νερὸ θράχου καὶ τὴν θύθιζαν σιγά-σιγά.

Κι' ὅταν ἀργὰ κατὰ τὸ μεσημέρι, ἡ μισοθυθισμένη σημαδοῦρα ἦταν ἔτοιμη πειὰ γιὰ τὸν σωτήριο προορισμὸ της, τὸ συνεργεῖο ἀπομακρύνθηκε γιὰ τὸ λιμάνι πάλι, ἐνῶ οἱ ἔργατες καὶ τὸ πληρωμα ἐξοπαζαν σὲ ζητωκραυγές, καθὼς ἡ ἔβλεπαν νὰ ταναυτεῖται χαριτωμένα ἐπάνω στὴν ἐλαφροκωμάτιστη ἐπιφάνεια τῆς γαλιῆνας πειὰ θάλασσας!..

Ἦαυχος τῶρα ὁ μηχανικὸς Στράττον, ὀποτραγημένος στὴν πλῶρη τοῦ πλωτοῦ συνεργεῖοι καὶ ἄφινε ἐλεύθερα τὰ πικρά δάκρυά του νὰ τρέξουν γιὰ τὸν ὄδικο χαμό τοῦ πατέρα του. Δὲν ἔβαθε ποτὲ τὸ δῶς, ὅτι φυλάκισε γιὰ πάντα καὶ τιμώρησε ὁ ἴδιος ἀνατριχιαστικὰ τὸν δολοφόνου τοῦ πατέρα του, θιδώνοντάς του λιπόθυμο μὰ ζωντανὸ μέσα τὸ σιδερένιο κουφάρι τῆς σημαδοῦρας...

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

—Ἡ «κοινωνικὲς σχέσεις» εἶνε ἐπιζημιές μόνον τὴν Πρωτοχρονιά. Ἀποφέρουν πλῆθος κέρδη ὅλο τὸν ἄλλο χρόνον.

(Τ. ντὲ Παρί)

—Νὰ φέρεστε εὐγενικὰ στὸν θυρωρὸ πού σπιτιό σας καὶ ὑπεροπτικὰ στὸν ἰδιοκτήτη του. Ἐχετε ἀνάγκη τοῦ δευτέρου, ἐνῶ ὁ πρῶτος ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ οἶος.

(Σ ἄρλ Ναρρέ)

—Ἐνας ἐπισκέπτης προξενεῖ πάντοτε ἐχαρίστησι. Ἐάν δχι ὅταν φτάσῃ, ἀσφαλῶς ὅταν φεύγῃ.

(Ε. Λὲ Μπερκέ)

—Ἐάν ἔβγαξέ κανένας ἀπὸ ἕνα γλέντι αὐτοῦς πού πλήττουν καὶ ἀπὸ μιὰ κηδεῖα ἐκείνους ποῦ...δὲν εἶνε ὀλιμμένοι, δὲν θά ἐπῆρχαν πειὰ οὔτε γλέντια οὔτε κηδεῖες.

(Δαν. Στέρν)

—Συγχωροῦμε καμμιά φορὰ ὅσους γελᾶνε, ἐνῶ λέμε πράγματα σοβαρά. Δὲν συγχωροῦμε ὅμως ποτὲ ὅσους δὲν γελᾶνε ἐνῶ λέμε ἀστεῖα!..

(Λ. Ντεπρέ)

—Ἡ κοσμικὴ κίνησις συνίσταται συνήθως στὸ νὰ πηγαίνει κανεὶς γιὰ νὰ πληξῆ ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους, στοὺς ὁποῖους εἶνε ἐνοχλητικὸς.

(Λ. ντὲ Φρεῦσινέ)

—Ὅταν μιὰ γυναῖκα ἔχει ὄδικο, πρέπει πρῶτ' ἀπ' ὅλα, νὰ πᾶτε νὰ τῆς ζητήσετε συγγνώμη. (Φρ. ντὲ Κροντισσέ)

—Ὅταν ψάχνῃ κανεὶς γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὸν λόγο, γιὰ τὸν ὅποιον εἶνε εὐτυχισμένος, σημαίνει ὅτι ἡ εὐτυχία του ἀρχισε νὰ λιγοστεύῃ.

(Ρ. Λὲ Κέρ)

—Πολλές φορὲς ψάχνῃ κανεὶς γιὰ νὰ θρῆ τὴν εὐτυχία του, ὅπως ἀκριβῶς ψάχνουν μερικὸι ἀφηρημένοι νὰ θροῦν τὰ γυαλιὰ τους... ἐνῶ τὰ φοροῦν!

(Γουσταῦος Ντερὸζ)

ἈΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ

Ἄπριλῃς εἶνε γύρω μας, πετοῦν τὰ χελιδόνια
Καὶ δέντρα, κάμποι καὶ βουνά, ὅλα μοσχοθολᾶνε,
Γλυκὰ λαλοῦν τ' ἀφῆδονα.
Καὶ ζευγαρώνει ἡ πέρδικα κι' οἱ κούκοι κελαϊδᾶνε.

Ἡ γῆ γελᾶει κι' ὁ οὐρανὸς μαργαριτάρια χύνει
Εἰς τὰ τριαντάφυλλά της.
Καὶ κάπου-κάπου φαίνονται καὶ μαραμένοι κρίνοι
Ἄγριμι κᾶν τοὺς πάτησε, κᾶν ἄπνοος διασάτης.

Σᾶν κρίνο, πού μαράθηκε καὶ γέρνει πρὸς τὸ χῶμα,
Ὡ, κύτταξ' ἕνα λείψανο, μιὰ νεῖα καμαρωμένη!
Θαρρεῖς πού κρένει ἀκόμα,
Ἄλλὰ τὰ λόγια δὲν τ' ἀκούς, μ' ἀγγέλους συντυχαίνει.

Κοιμάται ἡ νεῖα, σὸν τὰ νερά της λίμνης, πού ἀνέμοι
Καὶ ζᾶλες δὲν κυλᾶνε,
Κι' ὅμως στὰ χεῖλῃ ἕνα πικρὸ γαμόγελο, τῆς τρέμει,
Ὡσᾶν νὰ λέη: «Βαρέθηκε, κόσμε σκληρὲ καὶ πλάνε»!

Πᾶσους ἡ ἀγάπη δύστυχους καὶ νειούς καὶ νειές θά φάη,
Δὲν μπόρεσε στὴν ἀπνοία τοῦ Νάσιου νὰ φουρτίσῃ,
Βαρέθηκε καὶ πᾶει.

Ἐκεῖ πού κάθε πλάσμα γῆς, ἡ γῆ θὲ νὰ ρουφήσῃ.

Γερόντισσα γυνατιστή, μὲ δάκρυα φλογισμένα,
τὴν πεθαμένην ὀρέγει.
Μοιρολογεῖ ἡ κακότυχη, πικρά, φαρμακωμένα,
Καὶ κλαίει καὶ σκοτώνεται. Ἄλλο παιδί δὲν ἔχει.

—Ξύπνα, Νεραΐδα τοῦ χωριοῦ, ξύπνα λαμπρὸ ἀστέρι,
Νὰ ἰδῆς τὴν γῆ πὼς χαίρεται, τοὺς κήπους πὼς ἀνθίζουν,
Μὲ τὸ χρυσὸ σου χέρι,
Σὴκω νὰ κόψῃς τοὺς ἀνθούς, ὅπου μοσχομουρίζουν.

Ἵ ὦ συμφορὰ μου! Τοὺς ἀνθούς τοὺς κόφτουν ἄλλα χέρια.
Τοὺς ἔλᾶτουν ἄλλα μάτια.

Ἐοῦ μὲ ἀγγέλους τ' οὐρανοῦ τώρα πετᾶς στ' ἀστέρια,
Καὶ ἐμὲ ἡ καρδιά μου καίγεται καὶ γίνεται κοιματία.

Ξαθὴ μου! Ἄκους τῆς ἐκκλησιᾶς τὸ σήμαντρο πὼς κλαίει,
Γιὰ σένα κλαίει τὸ σήμαντρο, γιὰ σὲ ἡ λαμπάδα λυώνει
Καὶ τὸ λιθάνι καίει,

Κι' ὁ ψευτὴς τῆς ἀγάπης σου, ὁ Νάσιος, ξεφαντώνει!

Κακὸ στοιχεῖο ἡ ψυχολογία τῆς στοῦς ὕπνου σου νὰ γένη.
Φοινᾶ τῆς θυγατρὸς μου!

Κακὸ στοιχεῖο νὰ κυνηγᾷ τὸ νοῦ σου ἡ πεθαμένη.
Κι' ὕπνο τῆ νύχτα νὰ μὴν θρῆς, στὴν ὄρκῃ ἂν πᾶς τοῦ λδ-
(μου)!

Τὸ σήκωσαν τὸ λείψανο τέσσεροι νειοὶ στὸν ὄμο,
Κι' ἐκεῖ πού τὸ διαβαίνανε γιομάτο ἀπὸ λουλοῦδια,
Ἀπάντησαν στὸ δρόμο
Τραγουδιστάδες καὶ βιολιά. Σωπάσαν τὰ τραγοῦδια

Μεγάλου θαῦμα, ὁ Θάνατος μὲ τῆ Ζωὴ νὰ σμιεῖ!
Ὁ Θάνατος νικάει!..

τὴν διώχνει ἡ λύπη τῆ χαρᾶ, τόσο ἡ χαρὰ εἶνε λίγη.
Γι' αὐτὸ σοπαίνουν τὰ βιολιά, ὅταν νεκρὸς περνᾶει.

Ὁ Νάσιος ποῦχε τᾶργα, τὸ λείψανο γυαρίζει,
Καὶ κίτρινος σὸν τὸ κερί, μὲ χέρια σηκωμένα,
«Ξαθὴ μου! ξεφαντίζει.

Ξαθὴ μου, ἂν πᾶς στὴν ἐκκλησία, καρτέρε με κι' ἐμένα!»

Καὶ ρίχνει στὸ ζωνάρι του σὸν ἀστραπὴ τὸ χέρι,

Κι' ἀπάνω τὸ σηκώνει,

Ἵ ὦ στὰ στήθια χῶθηκε τὸ κοφτερὸ μαχαίρι!..

Ἵ ὦ αποθαμένους τὴν νεκρῇ, ὁ νειὸς τῆ νειὰ ἀνταμώνει.

Τὸν Νάσιον δὲν τὸν ἐψαλαν, οὐδὲ κερία τοῦ ἀνάψαν,
Τὸν δόλιον δὲν τὸν ἐβαλαν εἰς τῆς Ξαθῆς τὸν τάφο,
Στὴν ἔρημιά τὸν θάψαν.

Σκεφθῆτε νειοὶ τοὺς στίχους μου, μόνον γιὰ σᾶς τοὺς
(γράφω.

Γ. Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ